

Pismo faram na nedeljo Caritas

18. marec 2018

Drage kristjanke, dragi kristjani!

Kot ravnatelj Caritas na Koroškem vam želim izreči poseben pozdrav. Nedeljo Caritas praznujemo enkrat na leto na spomin na naše krščanske korenine. Spominjamo se, da je Bog čista ljubezen – saj je latinska beseda za ljubezen „Caritas“. To pomeni, da je povsod tam, kjer doživljamo Caritas, prisoten Bog.

Če pogledamo na Jezusovo življenje, vidimo, da zaznamuje njegovo delovanje prav ta ljubezen Očeta v nebesih. Ozdravlja ljudi, skrbi za ljudi na robu družbe, postavi pod vprašanj sisteme, ki zlorablajo ali izkoriščajo ljudi. Caritas dnevno skuša temu slediti. Da to ni vedno lahko, nam ponazarja Jezus v današnjem evangeliju. Pravi: „Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane sámo; če pa umre, obrodi obilo sadu.“ To pomeni, če želimo obroditi sad, nas bo to nekaj stalo. Jezus sam plača za svojo dosledno življenjsko držo ljubezni s svojim življenjem. Postane pšenično zrno, ki umre, da lahko nastane novo življenje. Da mu je ta obnova uspela, pokaže zgodovina. Kajti ta duh krščanske ljubezni do bližnjega je prisoten do danes – enkrat bolj, enkrat manj. Tudi če se nam zdi, da je svet v primežu nasilja in sovraštva, ne smemo spregledati številna majhna prizadevanja ljudi, ki podpirajo to, kar je na svetu dobrega, ki omogočajo, da duh ljubezni do bližnjega živi naprej, da sadeža kot solidarnost in pravičnost lahko rasteta, da rešitelji in rešiteljice in tudi mučenci in mučenike svoje življenje zastavijo za druge.

Kot Caritas se čutimo zavezani našemu imenu in imamo kot organizacija od vsega začetka cilj, tej ljubezni primerno delovati za revne in ogrožene. In ne le to, želimo tudi druge spodbujati, se pridružiti tej dejavni ljubezni do bližnjega. Vemo, da kot organizacija ne moremo izpolniti vseh pričakovanj, ker je revščina po svetu zelo razširjena. Značilni rek: „Saj nisem Caritas!“, pokaže na to, da smo razpoznavni kot ustanova, ki skrbi za ljudi v stiski in da se od nas pričakuje pomoč. Vendar ne moremo biti povsod. Številne stiske na licu mesta ostanejo skrite, ali potrebujejo neposredno pomoč, ki je na licu mesta lahko bolj učinkovita. Zato vas danes povabim, da ste sami glasnik in glasnica Caritas Boga na licu mesta. Za to je včasih potrebna dobra mera poguma. Pomislite le na svetega Frančiška Asiškega, ki je svojo pot ljubezni do bližnjega začel s tem, da je umival gobavce in prenašal njihovo bližino. To je spremenilo njegovo življenje v celoti in postal je sijajen glasnik Caritas Boga, ki učinkuje do danes. Na to nasledstvo nas Jezus nagovarja v današnjem Evangeliju: „Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik.“ In vemo, da je bil Jezus vedno na strani malih in pomoči potrebnih.

Seveda ni vsak rojen, biti veliki svetnik in umivanje gobavcev tudi ni za vsakogar. Vendar lahko prevzamemo delček drže sv. Frančiška. Na začetku je preprosto, majhno dejanje. Stopi do tistega človeka, ki ga ravno potrebuje. Ne drži velikih govorov, ukrepa čisto konkretno. Naredi tisto, kar je najbolj pomembno – umiva bolne in iz tega ne dela veliki projekt. Številni ljudje v naši okolici, bi se veselili nad takim preprostim, koristnim dejanjem. Že preprost reden obisk lahko povzroča podobno veselje. Lahko storite to v vaši fari. Lahko se pa tudi izobražujete v Caritas in postanete spremljevalec/spremljevalka v vsakdanu in tako opravite redno službo. Kot organizacija ljubezni do bližnjega potrebujemo vedno številne roke in podporo, da lahko nudimo ljudem tisto pomoč, ki jo potrebujejo.

Kot Caritas na Koroškem je tudi naš jasen cilj, podpirati družbeno povezanost tu na Koroškem. Tudi to more uspeti le z vašo pomoč. Če želimo ustvariti podlago za miroljubno družbo, bo to uspelo le, če bomo pripravljeni, se sporazumevati z drugimi narodi, kulturami in verstvi. To ne pomeni, da moramo zatajiti naše lastne kulture in jezika. To pomeni, da priznavamo tudi ljudem z drugo kulturo življenjski prostor in življenjske perspektive. Kdor odreče drugim ljudem pravico to obstoja, kdor jim vzame možnost, se učiti poklica, kdor jim ne daje bivanjskega prostora, se ne sme čuditi, če se tako netita nasilje in nezadovoljstvo. Za nas kristjane je samoumevno, da ponudimo sočloveku bivanjski prostor in številne župnije so to v minulih letih tudi storile. Sedaj gre za to, da napredujemo z integracijo in to tako, da naredimo v naših glavah in srcih prostor za ljudi, ki so nam bili do sedaj tuji.

Medseboj živeti v miru, pomeni tudi imeti „srce, ki vidi“ za ljudi, ki so v veliki materialni ali psihični stiski. Tu smo kot organizacija, ki z desetletja dolgimi izkušnjami postavi na noge velike projekte, da lahko primerno pomaga ljudem, izzvani. Ljudje dobijo pri nas profesionalno pomoč s socialnim svetovanjem in terapevtsko intervencijo, kot na primer pri projektu na vrtu v Celovcu, kjer ljudje s psihičnimi motnjami dobijo nov življenjski pogum. Za tem je naše prepričanje, da je v vsakem človeku moč in dostojanstvo Boga, ki jo lahko poživimo z namensko podporo. Tudi ženske in moški, ki so izpadli iz družbenih okvirov, najdejo pri nas mrežo, ki jim daje varnost v domu za brezdomce in s hrano, ki jo deli Caritas.

Vse to zmore Caritas, ker nas številne kristjanke in kristjani z manjšimi in večjimi vsotami iz lastnega proračuna podpirajo. S to finančno podporo prispevate k širitvi Caritas po svetu kot tudi z vašo ljubeznijo do bližnjega v vsakdanu. Z vašim darom pri današnji cerkveni nabirki nam omogočate, tudi v prihodnje širokosrčno, kompetentno in zavzeto delati za ljudi v stiski. Zahvaljujem se vam že vnaprej za vašo velokodušno pomoč, da bo Caritas tudi še naprej navdihnila Koroško in svet.

S pristrčnim pozdravom
vaš ravnatelj Caritas
Jože Marketz